U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, čj. OAM-871/ZA-ZA11-ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2017, čj. 1 Az 36/2017 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 11. 4. 2017 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud neshledal důvodnou, a proto ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Stěžovatel namítl, že správní orgán i městský soud nesprávně posoudily naplnění důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Správní orgán nevycházel z aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi původu a nezjistil tak řádně skutkový stav. I ze zdrojů doložených správním orgánem přitom vyplývá, že situace na Ukrajině není bezpečná. Stěžovatel připomněl obsah zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva stavu

lidských práv na Ukrajině (za období od 1. 12. 2015 do 15. 2. 2015) ze dne 15. 2. 2015, a Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) týkající se složité situace vnitřně vysídlených osob na Ukrajině. Uvedené zprávy také hovoří o tom, že je omezena svoboda pohybu v zemi a lidé jsou nuceni vykonávat podřadné práce. Stěžovatel se podivoval nad tím, že správní orgán v napadeném rozhodnutí nejdříve nepopřel, že by na Ukrajině probíhal ozbrojený konflikt, a následně uzavřel, že v zemi původu stěžovatele neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. V tomto shledává stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Veškeré odůvodnění správního orgánu o bezpečnostní situaci v zemi původu je tak zcela nesprávné.

[4] Situaci na Ukrajině tedy nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala návrat stěžovatele do vlasti. V případě návratu mu hrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V České republice navíc žije jeho rodina – manželka a nezletilé děti, které zde mají trvalý pobyt.

[5] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán ani soud nevzal v potaz, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 14 měsíců. Současně mu byla uložena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Do situace, kdy měl dle správního orgánu nelegálně pobývat na území České republiky, se však dostal procesním pochybením odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Stěžovatel v řízení o správním vyhoštění namítal, že mu toto rozhodnutí nikdy nebylo řádně doručeno. Správní orgán i městský soud si však všechny relevantní informace uzpůsobily tak, aby nedošlo k řádnému přezkumu rozhodnutí o vyhoštění.

[6] Správní orgán ani soud taktéž řádně neodůvodnily dopad neudělení mezinárodní ochrany ve vztahu ke skutečnosti, že stěžovatel se na území České republiky nachází od roku 1996, je plně integrovaný ve společnosti, má tu vytvořeny vztahy a mluví plynně česky. Splňuje tak veškeré podmínky pro udělení trvalého pobytu, o který si chtěl požádat, avšak kvůli uloženému vyhoštění pro něj už bude absolutně nemožné vrátit se v budoucnu do České republiky.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Kasační námitky dle jeho názoru neprokazují, že by postupoval v rozporu se správním řádem či zákonem o azylu. Žádost stěžovatele považuje za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj pobyt na území České republiky. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí, v čem okolnosti jeho případu naplňují uvedená kritéria přijatelnosti. Upozorňuje zejména na to, že situace na Ukrajině není bezpečná, což žalovaný dle jeho názoru nesprávně zhodnotil.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Žalovaný (stejně jako následně městský soud) však dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, §13, § 14, § 14a či § 14b.

[12] Závěry žalovaného ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině nejsou rozporuplné, jak se stěžovatel domnívá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ozbrojený konflikt probíhá na jihovýchodě Ukrajiny; obec Velká Kopaňa v Zakarpatské oblasti, odkud pochází stěžovatel, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasažena. Konstatoval proto, že v této části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena bezpečnost stěžovatele v případě jeho návratu. Proti těmto konkrétním závěrům stěžovatel nic nenamítal.

[13] Městský soud správně uvedl, že se žalovaný dostatečně zabýval naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. Z podkladů rozhodnutí žalovaného vyplývá, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by mohl stěžovateli působit vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) tohoto zákona (která představuje *„vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*"). Žalovaný i městský soud učinili závěr o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. na rozsudek ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 – 62).

[14] Pokud jde o stěžovatelem zmíněné rodinné vazby na území České republiky, je třeba připomenout, že jejich existence sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 1. 2009, čj. 2 Azs 66/2008 - 52).

[15] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, nikoliv řízení o správním vyhoštění, proti jehož nedostatkům stěžovatel ve své kasační stížnosti taktéž

brojí. Tyto námitky jsou tak jednak zcela nepřípadné a jednak nepřípustné, protože je stěžovatel neuplatnil již ve své žalobě (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Namístě není ani stěžovatelovo tvrzení, že se nachází na území České republiky dlouhodobě a je zde plně integrovaný. Tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení některé z forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoliv však pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Soud také připomíná, že institut mezinárodní ochrany neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky (viz rozsudek ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004 - 94).

[17] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikaturnímu odklonu. Kasační soud neshledal zásadní pochybení městského soudu, ať už v nerespektování soudní judikatury, nebo ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu